No. 1538 Zaterdag 21 Juni 1913. 30ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER: B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

NAAR PANAMA.

III.

We varen al! was plotseling de blijde uitroep.

't Was even over elven.

Eerst werkte zich de *Sachsenwald* naar het midden van het uitvaarkanaal, en toen kwam er gang in.

Wat was onze haven mooi op dien heerlijken, tropischen maanavond. Het Schottegat lag in een zilverrimpeling te flonkeren, ongeduldig wachtend op zijn nog grootscher verheerlijking na opening van het Panamakanaal, als over die blanke ruime vlakte de gouden sterren schitteren zullen van meerdere booten en schepen.

We voeren midden door de stad; alles in diepe rust; doodsch en stil.

Zou ook dát anders worden in de toekomst? Onze winkelstraten vol licht en levendig beweeg tot laat in den avond? De kaden druk van lossende en ladende schepen?

We waren in zee en staarden nog lang op de kleine lichtstippen aan de horizon. De kust leek ons erg laag, hier en daar zeer moeilijk te onderscheiden. Al spoedig wisten we niet meer op welke hoogte we waren en begaven ons ter ruste.

Den volgenden morgen maakten we kennis met het overig reisgezelschap. Wat al nationaliteiten bij elkander op zoo'n klein stukje boot! Duitschers, Hollanders, Curaçaonaars, een Franschman, Colombianen, Chilenen, Argentijnen, en misschien nog meerderen, die ik al weer vergeten ben. En hoor nu eens een staaltje van echte Duitsche gemoedelijkheid. Het was daags voor Kerstmis, 24 December.

Een Duitscher wil nu eenmaal op dien dag zijn kerstboom niet missen, ook niet op zee. Onder de lunch gaf Kapitein HINTZE last, dat 's avonds de kerstboom in de eetzaal moest geplaatst worden. De avond kwam en de kerstboom stond er. 't Was een flinke mast van bij de drie Meter hoog, vol kaarsjes en flikkerende versierselen. We hadden er allen schik in. Maar wie schetst onze verbazing, toen bij het dessert, de kaarsjes werden aangestoken en het electrisch licht uitgedraaid. De Kapitein en Officieren, de Duitsche Dames en Heeren begonnen plechtig hun Weihnachtsliederen te zingen, waarvan de overigen wel de wijs, door bijna alle volkeren overgenomen voor hun eigen kerstliederen, maar niet de woorden kenden. Kapitein HINTZE zei telkens, heel snel, een regel voor, stellig in de verbeelding dat wij het wel na zouden kunnen zingen, maar het had slechts ten gevolge, dat het ons ook nog van de wijs bracht, welke wij zacht meeneuriedeu.

Toch trof ons deze Duitsche gemoedelijkheid, waarbij zij zich niet stoorden aan de tegenwoordigheid van vreemdelingen, met wie zij nauwelijks hadden kennisgemaakt, en eenvoudig weg hun godsdienstige liederen zongen, omdat in Duitschland de Kerstavond overal zóó gevierd wordt

Minstens een half uur duurde deze feestelijke bijeenkomst.

Ter eere van Kapitein HINTZE moet ik hier openlijk vermelden, hoezeer hij ook ons ter wille was bij de Katholieke viering van den Kerstnacht. De Zuid-Amerikanen waren allen Katholiek en hadden ons beloofd bij de Nachtmis tegenwoordig te zullen zijn.

We vroegen daarom den Kapitein verlof ditmaal om 12 uur 's nachts publiek de H. Mis te mogen opdragen en niet, zooals gewoonlijk, des morgens in een der cabines. Volgaarne werd ons dit verzoek toegestaan en lampenist en timmerman ter onzer dispositie gesteld om het noodige licht aan te brengen midden op het wandeldek en een altaar op te slaan.

Zoo vierden ook wij onzen Kerstnacht op den Oceaan.

Veel echter ging er verloren van de innige devotie der altijd diep ontroerende Nachtmis, omdat het alles behalve was een „Stille Nacht."

We waren onder de kust van Colombia. Nu is deze kust berucht om de Noorderstormen. [illegible] toen om twaalf uur nog wel niet, maar er stond toch meer dan 'n flinke bries. Gelukkig lag de *Sachsenwald* zeer vast, maar de wind woei met toenemende kracht.

Tegen vieren, toen alle passagiers al lang weer ter ruste waren, dacht ik een oogenblik aan een storm of orkaan.

De stoelen zeilden over het dek, botsten tegen de verschansing en klapten neer met een smak. De slapers op het dek kropen uit hun stoel, of van hun matje, en drukten zich stijf tegen de hutten aan, of nestelden zich vast in de holte van de banken, na zich van top tot teen ingebakerd te hebben in hun dekens. De Kapitein kwam 'ns inspecteeren, liet de hutten sluiten en alles zeevast zetten. Het bleef echter bij dezen opplaaienden wind, welke in deze streken gedurende dat jaargetijde volstrekt niets ongewoons was. De kust werd zoo langzamerhand zichtbaar. Men zag twee witte hooge vuurtorens aan 't strand, een paar Kilometer van elkander verwijderd, en in zee, midden tusschen deze vuurtorens, een lichtboei. Dáár ging het recht op aan; 't was de haven van Sabanilla, Puerto Colombia.

De H. A. P. A. G.—vlag zagen we aan den noordkant van een langen, zwaren, breeden steiger, die heel ver in zee uitstak.

Naderbijkomend zagen wij over het grootste gedeelte van den steiger een vijfdubbel spoor voor de goederentreinen, waarin de boot onmiddelijk haar vrachtje lossen kon. Halverwege werd de steiger iets smaller en liepen de rails samen in nog slechts een dubbel spoor.

Een klein, kittig Engelschmannetje stond op den steiger en deelde zijn bevelen uit aan de mannen, die de trossen opvingen en vastmaakten, en voorkwam iedere botsing. Heelgelijkmatig werd de boot voorzichtig langs het uiterste gedeelte van den steiger gelegd en goed vastgemeerd. Dat laatste was evenwel niet noodig geweest. De wind drukte de boot met alle kracht tegen den pier.

Wis en zeker zou het onmogelijk geweest zijn aan de Zuidzijde te gaan liggen. De wind zou ons er gewoon weg geblazen hebben. Wat zoo'n steigen toch ook stevig gebouwd moet zijn. De *Sachsenwald* was een flinke, hooge windvang en zal met krachtig geweld tegen het palenstel geduwd hebben. Maar dat alles zat zoo solied in elkander, dat er geen verwikken aan was. Ter bescherming lag op de hoogte van 't water rondom den steiger een band van flinke balken, die als veeren werkten en als [illegible] vorm van den steiger een flink eind verder dan de palen voor uit.

Die palen waren onderling met ijzers en balken bevestigd. 't Zat stevig in elkander.

Men kon zien, het kon een stootje lijden; er was op gerekend.

't Was mooi Engelsch ingenieurs werk.

Behalve van Noorderstormen, misschien juist ten gevolge daarvan, heeft de kust van Colombia ook veel last van zandaanslibbing. 't Was daar heel erg ondiep.

Daarom ook waren er lichttorens en een lichtboei geplaatst. De Schipper mag zijn schip niet eerder landwaarts sturen voor hij midden tusschen de vuurtorens, recht tegenover de boei ligt, anders raakt hij vast in de modder.

In vergelijking met de haven van Sabanilla wint de haven van Curaçao het met glans. Daar mag hier soms ook eens een flinke bries staan, een storm wordt het nooit; de stroom kan wel eens zeer hevig zijn en maar telkens weer anders van richting; eenmaal binnen, ligt de boot hier zoo rustig als in een meer. Onze haven moge al geen modern aspect hebben; omdat op onze kaden stoommachines en goederentreinen, kranen en elevators ontbreken, 't is toch ook geen gering voordeel, dat de lichtere vrachtjes voor Curaçao bestemd bijna in de pakhuizen zelf kunnen gelost worden. Waar vindt men een haven als op Curaçao, precies in 't hartje van de stad, in het midden van al onze handelswijken.

En hoeveel goedkooper kunnen hier de goederen worden aangevoerd, waar er geen vracht van treinen bij komt, maar men met het betalen van sjouwloon volstaat!

De goederen, die niet voor Curaçao bestemd zijn, vinden de pakhuizen en bergplaatsen ook vlak bij. In zeer veel gevallen, als zij namelijk door zeilschepen worden aangevoerd, gaat deze bark eenvoudig langs zij van het stoomschip liggen en wordt de vracht direct overgescheept.

Kan het eenvoudiger en goedkooper?

Zeilschepen heb ik in de baai van Sabanilla niet gezien, of ze er ooit komen, weet ik niet. Wel weet ik, dat er steeds zeer veel vracht vervoerd wordt van en naar Pto. Colombia, omdat er een heel groot achterland met flinke groote steden achter ligt.

Een krachtig aantrekkingspunt voor CURAÇAO I, omdat een stoombootje hier makkelijk en vlug kan komen, waar een zeilschip de wind van voren krijgt en veel gevaar loopt omver te waaien, tegen de kust te loopen, of vast te raken in de modder. [illegible] bereikt; 't is dus dicht genoeg bij.

(Wordt vervolgd).

De Verkiezingen IN Nederland.

Bij *Extra-Tijding* hebben wij onze Lezers reeds ingelicht over den uitslag der Dinsdag ll. gehouden verkiezingen van de leden der Tweede Kamer der Staten Generaal.

De strijd blijkt zeer hevig geweest te zijn. In slechts 54 van de 100 districten kon zij beslist worden. Volgen nu nog Woensdag a. s. 46 herstemmingen.

Gekozen werden: 24 Katholieken.
17 Antirev. en Chr. Hist.
12 Liberalen.
1 Socialist,

De Rechtsche Partij beschikt nog slechts over 41 zetels. Van den uitslag der herstemming zal dus afhangen, of het tegenwoordig Christelijk Ministerie haar portefeuilles zal behouden, dan wel, of er een Ministerie van andere kleur zal optreden.

Bij de herstemming heeft de Rechtsche partij gewoonlijk weinig kans op een overwinning, daar de beide tegenpartijen, Liberalen en Socialisten, dan gewoonlijk het op een accoordje gooien, tot een vergelijk komen en samen stemmen op een gemeenschappelijken candidaat.

Onze berichtgever seinde ons echter, dat onze Partij bij de herstemming nog kans had op 12 zetels, waarvan slechts één als vaststaande mag beschouwd worden.

Nu is deze kansberekening een zeer voorzichtige, en kan bijna niet tegenvallen, doch wel mee.

Ten bewijze diene het volgende:

De Kamer was samengesteld als volgt:

26 Kathol.	(gekozen 24)	kans op	2
20 Anti-Revol.	(„ 17)	„ „	3
12 Christ Hist.	(„ ? ?)	„ „	12
21 Unie-liber.	(„ 12)	„ „	9
9 Vrijz. Dem.	(„ ? ?)	„ „	9
7 Soc. Dem.	(„ 1)	„ „	6
4 Vrij-Lib.	(„ ? ?)	„ „	4
1 Vrije-Anti-Rev.	(„ ? ?)	„ „	1

Stellen wij, dat de 2 Kath. en de 3 Ant. Revol. gekozen worden, dan behoeven wij van de 12 Christelijk Historischen er slechts 5 te hebben, die zich aansluiten bij de Coalitie om tot 51, de meerderheid te komen. Dat zou dus een winst zijn bij de herstemming van slechts 10, terwijl onze berichtgever seinde, dat wij kans hadden op 12.

De kans staat derhalve nog niet zoo slecht. Tot dusverre gold het als vaststaande, dat Rechts het van de herstemmingen niet moet hebben.

Maar, zooals men uit bovenstaande tabel kan zien, is er ditmaal een nieuw element bijgekomen, namelijk de Christ. Historischen, die als partij zeer zeker tot Rechts gerekend moeten worden. In beginsel hadden ook zij zich aangesloten bij de Coalitie, doch later schijnt er oneenigheid ontstaan te zijn. Wij kunnen echter onmogelijk aannemen, dat alle Chr. Historischen voor Rechts verloren zullen gaan.

De winst moet komen dus van de Christelijk Historischen. Verrassingen, zoowel ten voordeele als ten nadeele der coalitie zijn daarbij niet uitgesloten.

LIEFDE EN LIJDEN.

(Historische Roman.)

XXIII.

Ter herinnering: Een jong krijgsman, Edgar Gloswood, is onschuldig veroordeeld tot het verrichten van mijnarbeid en leeft te Cornwall in ballingschap met vrouw en kind, die hem geheel en al vrijwillig zijn gevolgd; onder de mijnwerkers beweegt zich een Priester, Deyman geheeten, een bijzonder vriend der familie Gloswood; Anna, de vrouw van Gloswood, spreekt veel met hem over godsdienstige onderwerpen en over verschillende punten van het Katholieke Geloof.

Zoo spoedden dagen, weken en maanden voorbij, zonder dat in den ongelukkigen toestand der familie Gloswood eenige verandering kwam. We slaan daarom eenige jaren over. Deyman bleef hen getrouw bezoeken. Als Edgar zich naar zijn werk had begeven en Anna zich met Deyman alleen bevond, trachtte zij steeds het gesprek te brengen op godsdienstige onderwerpen, daardoor het onrustig zoeken van haar hart verradend aan den Priester, voor wien zij toch de geheimste gedachte harer ziel meende verborgen te kunnen houden.

„Niet, dat ik de Katholieke leer geheel en al wil kennen, zoo zeide ze dan, ofschoon ze daaromtrent zeer goed op de hoogte was, maar ik zou u wel eens willen vragen, hoe gij dit of dat punt verklaart."

Ze had op deze wijze reeds verschillende jaren in Cornwall doorgebracht, en scheen niet meer te gevoelen, dat ze in ballingschap leefde. Ze was tevreden in haar lot, nu Edgar zich slechts zelden meer uitliet over den ongelukkigen toestand, waarin zij zich bevonden. Hij scheen alle gevoel voor het lijden verloren te hebben en was onverschillig geworden voor alles, wat rondom hem gebeurde. Maar vrouw en kind beminde hij en bleef hij beminnen. Zijn eenige vreugde was het, te zien, dat Anna zich schikte in haar lot en dat zijn kind, in weerwil van allerlei ontberingen, flink opgroeide en voor haar negenjarigen leeftijd bijzonder goed was ontwikkeld, dank zij de voortreffelijke opvoeding, haar door hare moeder gegeven. Vooral had deze er veel werk van gemaakt, om ook haar dochtertje bekend te maken met hetgeen zij van Deyman had geleerd omtrent het Katholieke Geloof. Anna toch wist, dat haar dochtertje Katholiek was gedoopt. Zij zelve zag het redelijke ervan ook wel in, maar ze kon het niet van zich verkrijgen om te zeggen: Ik geloof. Eén punt was er, wat haar hiervan terughield: de vergeving der zonden! Ze had er met Deyman al eens over gesproken, en hem medegedeeld, hoe zij er over dacht.

„Zeker, zoo had ze hem gezegd, ik zie in en ik gevoel het natuurlijke van een zich-geheel-en-al-openbaren aan een ander. Het is een natuurlijk verlangen van den mensch, om zijn lief en leed aan anderen mede te deelen!"

Zij scheen in haar eigen geloofsleven diep het gemis van de biecht te gevoelen.

„Gelukkig hen, zoo had ze na een lang gesprek met Deyman eens uitgeroepen, die deze instelling van kindsbeen af hebben kunnen waardeeren! Zij hebben zich niet blootgesteld gezien aan de treurige noodzakelijkheid, het heiligdom van hun hart voor iedereen gesloten te moeten houden en alléén te moeten dragen, wat anderen niet begrepen, omdat zij het niet kenden!"

Hare moeilijkheid omtrent dit punt was dan ook niet de noodzakelijkheid om aan een mensch, de meest geheime gedachten zijns harten mede te moeten deelen; neen, maar zij begreep niet, hoe een Priester, die toch ook maar een mensch, was, de macht kon hebben, om zonden te vergeven. Volgens haar ging het Catholicisme te ver, door aan zijne Priesters die macht toe te kennen.

Eens op een morgen kwam de kleine Anna bij haar en vroeg:

„Moeder, wanneer mag ik weer leeren lezen?" — Anna had sedert geruimen tijd eenige malen per dag haar dochtertje onderricht gegeven in het lezen, en niet zonder succes!

„Straks, antwoordde ze toen; begin maar vast; ik heb nu nog geen tijd."

„Mag ik dan in uw boek lezen, moeder?— ze bedoelde den Bijbel. die op tafel lag.

„Neen kind, dat boek mag men niet gebruiken als leer-boek; want het is het Woord Gods!"

„Moeder, laat me dan maar die geschiedenis van de Drie-Koningen lezen, welke gij mij gisteren hebt verteld."

De kleine zette zich ondertusschen op een stoel neder aan tafel en begon in het boek te bladeren.

Edgar kwam binnen en vroeg zijne vrouw om zijn mijnwerkers-jas; deze reikte hem het kleedingstuk toe en wisselde nog eenige woorden met hem. Toen hij weer was heengegaan, wilde de kleine haar moeder [illegible] doen hooren van de vorderingen, die ze reeds had gemaakt in het lezen.

„Moe, zoo riep ze met haar helder stemmetje, terwijl ze met een harer handjes haar moeder wenkte om bij haar te komen en met het andere een vers aanwees, dat ze in dien tusschentijd had [illegible] ingestudeerd," moeder, ik kan reeds alles lezen, hoor maar!"

Anna kwam bij haar en drukte een kus op het hoofdje, dat nog steeds toewenkte.

„Zoo, zeide ze, [illegible]

„Laat dan eens hooren!"

Ze boog zich over haar kind heen, nam dat eene handje in de hare en deed, alsof ze aandachtig wilde luisteren naar hetgeen de kleine zou lezen.

Deze begon, onzeker, weifelend en telkens woorden herhalend, W-ie-ns

CURAÇAOSCHE DITJES EN DATJES.

Heb beloofd over 'n dag of 14 te zullen pennen over modernen kaaibouw op schiereilandje in Schottegat.

Over 14 daag is 2 weken.

Over 'n dag of 14 heeft 'n spelingsfeer van 7 tot 21 etmalen, Gekozen 't maximum.

Ben ik daarom te laken?

Heelemaal niet.

Beursmannetjes verkoopen hun effecten toch ook niet, als ze gestadig omhoog springen.

Ik bedoel natuurlijk de effecten.

Never mind, Dinsdag namiddag l.l. 4.14 ben ik tuk op copie, naar de haven gekuierd.

Pocahontas lag bij de brug op stroom te fluiten, net als een locomotief voor ze 'n tunnel inschuift.

Aan boord gewrikt van motorboot, aan Punda-kaai Mr Maduro, onze cicerone, met gezelschap opgepikt.

Toen nam de Pobahontas ze 'n spurt.

Kreeg 'n gevoel op kittig pennybootje door Rotterdam's Maaswater te schroeven, toen 't regelmatig getikstamp van den 38 H. P. motor 't zongeblakerd dekje trillen deed.

'n Paar gemeerde steamers, hobbelende schoeners, die zeeziekerige geuren uitwasemden, 'n kaai met rommelzooi, die me deed denken aan Quilp's werf in Dicken's Nelly, 'n vlot, waarop 'n heele dikke man in rose jasje en blauwen broek, 'n schoener in de lappenmand, Curaçao Trading Company, Maduro Kolendepot, aan beide kanten bergen van zwart goud, de zenuw van handel en oorlog, eindelijk kale rotsen met hier en daar 'n getvrommeld boompje.

Daarlangs gasoliënden wij.

Lucht, plakken grijs en zwart.

Nukkige windvlagen.

Schuimende rollers, die oceaantje spelen.

Hoog boven ons 'n pelikaan wiekzwevend, deinend, zeilend, glijdend, scherend, stijgrend, wiegend, duikend.

Minachtend roekeloos speelt hij met de toeiende windstooten, die hem trachten neer te smakken, te vermorzelen.

Eén wiekslag, één staartwending, 't evenwicht is hersteld, voort zoemt hij weer in ongetemde vaart, orkaangeloei ten spot.

Zou 't iets de aanblik zijn van 'n aëroplane omhoog in de lucht, en neerdalend „en vol plané?

Ik geloof 't niet, ik kan 't niet gelooven, te veel techniek, te min natuur.

Die soepele veerkracht, macht en gratie te geven aan pees en spier, kan Een alleen.

God.

We zijn er, we springen aan wal.

Achter ons 'n haventje voor zeilers, onder ons terra firma, dat maanden geleden nog water was meters diep, vóór ons de nieuwe kade.

Drie honderd stuks gewapende betonpalen zijn hier door dien reuzen stoomhamer pal vóór u, in den zeebodem gebeukt.

Deden mij 'n maand geleden, al die vierkante zuilen denken aan een door watersnood geteisterd Pompeje waar ik nooit geweest ben, en aan de door cementkolommen geschraagde waterleiding van Sint Willibrordo's kerkkoraal, waar ik wel geweest ben. Nu gelijkt 't absoluut niets meer, noch op 't een noch op 't ander.

Horizontaal zijn al die krachtreuzen verbonden door dito-betonpalen.

Onopgevulde ruitvakken, die iets weg hebben van 'n reusachtig schaakbord, worden later bespannen met 't bekende ijzervlechtwerk.

Er onder, 'n houten noodvloer met wiggen bevestigd, die verwijderd wordt, zoodra betonpap 'n vaste materie geworden is.

Die pap bestaat uit 1 cement × 2 zand × 3½ koraalsteen.

Zand levert Aruba, steen Bonaire, Curaçao cement, water en money.

Dat A. B. C. kent ge al.

Met interesse heb ik die mannetjes aan papmakerij bezig gezien.

Deed je denken aan 't keukenbedrijf tegen 't etensuur van 'n drukbezocht vegetarisch volkskoffiehuis.

Dat mengt en roert met hun schoppen — alias potlepels- die reuzenpap zoo handig — smakelijk door mekaar, dat je er bepaald trek in krijgen zoudt.

Maar luister naar raad, en speen u van die delicatesse, zoo niet spoedig zult ge uw laatste bordje pap hebben verorberd.

Kruiwagens komen allerwege aangerold. Sommige brengen steenen of cement of zand aan, anderen kruien de pap langs zwiepende plank de pier op.

Kruiwagen wordt omgewipt over vlechtwerk, door andere mannetjes met schoppen gelijkmatig uitgespreid, door weer andere met stampers vastgebeukt.

Waterbesproeing met oud blikje, merk margarine f 1.75, voorkomt 't te snelle opdrogen.

Er waren dien middag 'n 200 man aan 't werk.

Opvallend, dat bijna zonder exceptie alle tricot-flanelletjes van werklui als doorzeefd zijn van kogelgaten.

Dat hebben hun respectieve waschvrouwen op 'r geweten, die dat subtiele fabrieksgoedje beuken, net als hun kroost, wat verkeerd is.

Bezweete rugvlakken van die nijveren zagen er uit als wit canvas met artistiek-futuristisch daarop geworpen inktmoppen.

'n Paar Amerikaners — ingenieurs, opzichters, weet ik 't — met gramafoonstemmen, met goud geplombeerde voortanden, met in scheiding gekamde lange haren, gegrijsd niet door poudre-de-riz, maar door poudre-de-cément, staan er dood kalm bij.

Nu en dan klinkt er 'n „say" of 'n „guess," heel zelden 'n „hurry up."

Want er wordt gewerkt zonder lawáai, pootig aangepakt.

Nu en dan klimt zoo'n U. S. mannetje naar Iste verdieping van stoomhamerstelling, waar ze'n drinkwater staat, waar geen blackie naar wijzen mag.

Dat noemt ie ze'n club, dat is z'n sweet home, daar voelt hij zich op American territory.

Wonder, dat er geen star and stripes wappert.

Natuurlijk, zoo'n American citizen met 'n „Helloh" aangeklampt.

Hij vond Curaçao: the most beautiful island of the West-Indies."

Ik lachte hem, ietwat spontaan onbeleefd vierkant uit.

Dadelijk draaide hij bij. Bleek, dat hij onze prachthaven eigenlijk bedoeld had.

Toen waren we 't roerzaam eens.

Met 'n thank you very much, scheiden we.

Mijn longenweefsel was minstens 'n halven inch hoog beplakt, mijn stoffelijk omhulsel danig-kranig gestuwd met en door diverse cementlagen, ik voelde me als 'n miniatuurcementzuiger, toen ik van pier, via heimachine, naar land toog.

Daar werd 't dempmateriaal aangekruid.

Twee cent wordt uitbetaald voor elken kruitocht.

Over werklust-en-kracht van Arubianen stond al ons volk paf.

Die maakten soms fl 10.50 in de 6 dagen.

Controle van dat gekrui is eenvoudig als goeien-dag.

Daar staat 'n man met 'n gewichtig gezicht, achter 'n gewichtig kistje.

In dat kistje rammelen muntstukjes, de vroegere bekende stuivertjes van den bekenden Shon Cootsjie.

Vijf groepen van 12, ieder onder 'n voorman, kruien puin aan en bonken steen.

Bij terugkeer met leege kruiwagen nemen ze koers langs man met schatkist, en 'n oogenblik later zijn ze 2 cent rijker.

Die Shon Cootsjies worden later voor heuschelijke gangbare pasmunt ingewisseld.

Kan 't eenvoudig practischer?

Op één dag worden er ongeveer 4000 kruiwagens verwerkt.

Hoeveel is dat niet per dag, per week, alleen aan arbeidsloon.

Ben toen, ná audientie bij minister van financiën, naar de rotskapot-makers gestapt, die met piek en houweel en hamer en koevoet, hun vernielzucht botvierden.

Uitgekapte rots deed mij denken aan 't klif op St. Eustatius, waarin 'k zoo vaak met trouwe jachtbuksen-hond ronddoolde.

Diezelfde kleuren-nuanceering, die zelfde feeërieke lichteffecten in overhangende spookachtige holen, ook de formatie was misleidend gelijk.

Maar daar is 't tras, allemaal tras, hier diabaas en koraalsteen.

Zulks betoogde sympathieke ingenieur EVERTS, die van alle techniek de finesses weet, en steeds demonsteert wat hij bedoelt, met 'n paar forsche potloodstrepen.

Nog in diabaas-beschouwing geabsorbeerd, werd mij door bouwheer van dit reuzenwerk, op heusche manier 'n sigaar aangeboôn, 'n sigaar met 'n life-belt van goud.

Savoureer nu eens 'n sigaar, en dan nog wel zulk 'n sigaar, in 'n loeienden stormwind, bezwangerd met cement-moleculen.

Dat gaat immers niet, en onbeleefd verdween ze in mijn zak.

In mijn eentje de klip beklommen.

Liep met mijn neus tegen 'n telefoondraad, dacht eerst erg dom, dat 't 'n touwslagerij was.

Uitzicht op werkgewoel op ± 175 M lange kaai, op Schottegat met achtergrond van haven en stad en heuvelen-contours. Groszartig!

Zulks te beschrijven is mij te machtig. Zag met genoegen, dat vroeger door zijn geligheid foeileelijke Habaytoren op wit gebouwencomplex, nu ook in 't wit ten hemel rees.

Daar ben ik den witter dankbaar voor. Zag met bevreemding geen enkele boei in 't Schottegat dobberen.

Maar die komen natuurlijk, als de kaai kant en klaar is.

't Liep tegen 6 uur.

't Was 6 uur.

Dat stond in mijn laatst geschrift ook.

Maar toen was 't 9 A.M.

We moesten huistoe.

Over geladen dynamietmijnen als 'n klipgeit naar beneden gejakkerd.

Daar waren de werklui al druk bezig langszij de pier, onder vroolijk gejoel zich schoon te ploeteren.

Verscheidene pootige mannetjes die ik in mijn onschuld voor blank had versleten, werden bij hun waschpartij zoo langer zoo zwarter.

'n Physiologisch raadsel?

Toch niet.

Cement!

Wij allen in 'n hurry aan boord van de Pocahontas, want de rooie vlag wapperde reeds.

De motor tiktakte ons 't haventje uit, naast ons laveerde sloepje met wuivende Amerikanen.

't Volk op kaai beenden wat ze konden, om 't veege lijf te bergen.

De rooie vlag werd gestreken.

Een druk op electrische geleidingsknop, en onder knetterend-geboem braakten van alle kanten vlammen en wolken zandstof omhoog, bonken steen keilden alomme door de lucht.

't Was 'n koninklijk vaarwel-saluut.

Weer voldoende materie voor morgen om goedgeefsche hand van Schottegatsche minister van financiën in actie te houden.

Meer dan voldaan was ik.

Zat op 'n rol manilla-touw bij 't roer.

'n Bonk zeewater kwam over.

Kletsnat, maar als oud-Bovenwinder liet me zulks koud.

Ik peinsde en staarde, en genoot op dat rolletje touw.

Klein motorbootje komt als 'n watervloo op ons afgeschoten.

Wil gaan staan om beter te zien. Geen kwestie van, zat als vastgemetseld.

Wat was 't geval?

Had gezeten in cement-kruiwagen om notities te maken.

In broekzakken links sleutels, rechts knipmes.

Combinatie van cement, zeewater en ijzerwerk was zich aan 't verwerken tot gewapend beton.

Overzag 't geval met nasleep van ellende, in 'n oogwenk.

Kon toch niet ten eeuwige dagen op dat rolletje touw blijven zitten.

A will, a way!

Zoo ook hier.

Met een wanhopigen schokruk verbrak ik mijn kluisters.

Vindt U dit lyrisch tragisch feit niet interessant?

Misschien ligt er 'n, der menschheid weldoende, uitvinding ten grondslag.

'n Pantalon van gewapend beton.

Ingenieur EVERTS, peins daar eens over.

Bij aanlegplaats van Amerikaansche mailsteamers aan land gestapt.

Oprecht gemeend was de dank door mij gebracht aan den heer Maduro voor zoo'n innemende joviale ontvangst en waardevolle inlichtingen voor Amigoe-copie.

Moge zijn energiek pogen, om Curaçao tot 't voornaamste kolenstation van de West-Indie te maken, succes hebben.

De Julianapier groeie en bloeie!

* * *

Nog 'n heel klein Datje.

Had zoo gaarne dien zandzuigsleepbootkapitein geïnterviewd.

Helaas, toen ik met mijn gerij over Punda's keien hobbelden, hobbelden hij reeds met ze'n Mans" over de Caraïbische golven, zonder stow away.

Wat mij spijt.

Geweldig!

Want ik heb niet de flauwste ahnung waarover ik 'n volgend maal mijn fountain-pen zal leegen.

Misschien over den zandzuiger.

Waarom noemen ze dat machien hier toch, „saand seiger"?

Weet u dat soms ook, Mr. de Redacteur?

JAN PAUL.

Barber.

17 Juni 1913.

Antwoord van de Redactie.

Zeker niet!

CORRESPONDENTIE.

St. Eustatius.

1 Juni 1913.

Den 26en ll. werd de eentonige rust van het zoo stille Statius voor een viertal dagen aangenaam verbroken, door het binnenvallen van de „*Zeeland*" met den Gouverneur aan boord.

De dertien kanonschoten riepen heel de levendige bevolking naar de Bay en elk schot werd met een daverend hoera begroet. Onder meerdere vlaggen onderscheidde zich de vlag van den Pastoor, daar ze de sinjalen van „welkom" onder zich had, die ook door het traditioneele „ik dank u" van den oorlogsbodem werden beantwoord.

De kolonel had ook de beleefdheid gehad den Pastoor van Saba en twee EE. Zusters mee te brengen.

Elken avond werd er met zoeklicht gewerkt en schietoefeningen gehouden op verlichte schijf.

Slecht eens hebben we de muziek gehoord, die nog telkens door een regenbui werd gestoord of afgewisseld.

De Gouverneur gaf audiëntie, bezocht de scholen, 't Lazaretto en de cultuurvelden, evenals altijd.

Het eenige wat nog gemeld kan worden is, dat de stoomsloep niet aan onzen steiger durfde aanleggen.

Maar toch hebben we een steiger en de stoomsloep is niet bang.

St. Martijnsche „Flikjes en Flokjes.

...Boem!!... boem!!!... boem...!!!

Zoo donderden geweldig-plechtig de kanonschoten over zee en land, nadreunend voortrollend tegen den bergrug.

Mijn hond rilde van angst — zoo niet ik, noch eenig ander redelijk schepsel.

Geen vrees, maar enthousiasme! Herhaald kanonnen-geschiet maakt zelfs ietwat nerveus, ietwat oorlogzuchtig.

Overdreven! zult ge zeggen.

Stel U s v. pl. onzen toestand goed voor.

Het eenige, wat wij hier hooren, is een mager toeter-geluid van een visscherspink, of van een schoener, die haat inkomt, en den havenmeester roept. Soms, misschien wel twee of driemaal 's jaars! komt er een „steamer" in, des morgens in de vroegte, en nog geen uur daarna, is hij reeds heen gestoomd; het lijkent wel of onze haven besmet is.

Begrijp je nu, dat een oorlogsschip voor St. Martin is, wat een vliegmachine zou zijn voor Curaçao?

Alles is relatief in dit ondermaansche.

Wat hier interessant is, is elders wellicht alledaagsch.

De komst van een oorlogsboot in onze haven, is non-plus-ultra-interessant.

Zondag 18 Mei 1913 des namiddags circa vijf uur viel de *Zeeland* in, met Gouverneur aan boord.

Een massa volk had zich verzameld bij de bay, deels uit belangstelling, deels uit nieuwsgierigheid — laatsten de meeste. Eenige stonden daar min of meer krachtens hun ambt, kenbaar aan hooge hoeden.

Nauwelijks drukte de Gouverneur zijn voet op onzen bodem, of klokken begonnen te luiden.

Klokken hebben wij er drie.

Een op de barracke.

Een op de kerk.

Een op de chapel.

Maar met z'n drieën beteekenen ze niet veel.

Dat drievoudig gelui was povertjes, klonk verbazend kleinsteeds, na zoo'n muziek van kanonschoten.

Enfin, het was goed bedoeld, allemaal ter eere van de gouverneur! Ook de vlaggen, die klapperend-wapperden aan hun lange stokken, dreigden stuk te waaien — alweer ter eere van den gouverneur.

Terstond na aankomst stapte zijn HEGestr. in het rijtuig, mooier dan dewelke er geen is op St. Martin; daar vóór de beste paarden, daar achter andere beste rijtuigen, waarin de *haut chic* in zwart-deftige-statiekleeding.

De rit van haven naar gouvernementshuis is hoogstens twee minuten. — Nog luidden onze klokken, toen de gouverneur reeds verdwenen was voor het publiek.

Niet lang daarna flanneerden eenige officieren in hagelwit costuum door onze „spotless town", hier en daar eenige matrozen, blanke en zwarte — St. Martin was niet zoo doodsch meer als op andere warme namiddagen.

Des avonds begon de „Zeeland" te lichten in onze altijd-donkere haven.

* * *

---

zon-den gij zult ver-ge-ven hun z-ij-n ze ver-ge-ven en wiens—."

Het kind wilde nog verder gaan om proeven van zijn bekwaamheid af te leggen; maar de moeder sloot het boek en zeide:

„Dat moet ge niet lezen, Anna."

„Heb ik verkeerd gelezen, moeder?" klonk 't nu uit den mond van het kinderkopje, dat vragend naar zijne moeder opzag?

„Neen; maar.........dat kunt ge toch niet begrijpen, antwoordde Anna, terwijl ze het boek van de tafel wegnam.

De kleine sprong van den stoel en scheen oogenschijnlijk aan niets meer te denken; maar na korten tijd, toen Anna bij de tafel verstelwerk zat te verrichten, kwam ze weigerig van nature, als ze was, terug en vleide haar kopje tegen moeders schoot, terwijl zij met vragende blikken tot haar opzag:

„Moeder, zoo vroeg het kind, wat is dat: zonden vergeven?" Anna's hart begon sneller te kloppen, maar ze antwoordde toch:

„Zonden vergeven is: er niet meer aan denken, engeltje. Maar ga nu een beetje spelen; want moeder heeft 't nog erg druk"

Doch de kleine hield aan:

„En wie kan dat, moeder?"

„God in den Hemel alleen, kind."

„De menschen zeggen dus van God, wat ik u zoo pas heb voorgelezen?"

„Neen kind, O. L. Heer zelf sprak daar!"

Deze woorden uitte ze zonder zelf goed te weten, wat ze inhielden; maar ze voelde, hoe haar eigen kind haar in verlegenheid bracht.

„Maar, moeder zoo ging de kleine nog verder, tot wie sprak dan O. L. Heer?"

„Tot enkele vrienden, die hem omringden. Maar liefje, ik heb 't nog zoo druk, ga nu heen."

„Nog ééne vraag, moeder. Zijn er ook nu nog menschen op de wereld, die zoo groote vrienden zijn van O. L. Heer, dat ook zij kunnen maken, dat O. L. Heer aan onze zonden niet meer denkt?"

Anna gaf hierop geen antwoord en meende aldus te ontkomen aan de lastige vragen van haar kind. Dit gelukte! Voor enkele oogenblikken tenminste.

De kleine deugniet verwijderde zich huppelend en zingend van den schoot harer moeder, die zich inwendig verheugde het lastige vraagstertje bevrijd te wezen.

Maar opeens, na slechts enkele minuten gespeeld te hebben, keerde het kind zich om en liep weer op hare moeder toe.

„Moeder, ik wou, dat ik zoo iemand kende; ik zou hem dan vragen, of hij steeds wilde zorgen, dat O. L. Heer het zich niet lang herinnerde, als ik stout was geweest."

Nu werd 't Anna toch al te benauwd; ze meende van den kleinen latspost bevrijd te wezen en nu dat weer!

„Kind, zoo hernam ze een weinig ontstemd, daarvoor kan niemand op aarde zorgen. God alleen en niemand anders kan zonden vergeven."

De kleine zag hare moeder ondeugend aan; de ontstemdheid harer moeder deed haar niet wijken.

„Maar, moeder, gij hebt mij toch verteld, dat het boek, waarin ik dit zoo pas heb gelezen door God zelf is gemaakt; is dit niet zoo?"

„Zeker, kind, zonder twijfel."

„Kan O. L. Heer dan onwaarheid spreken, moeder," zoo ging de kleine voort?

„Neen, antwoordde Anna; maar daar moet ge niet zooveel over denken; dat is niet goed voor je."

„Ja, moeder, maar ik begrijp 't niet, hoe dat mogelijk is!"

„Dat is niets, zoo eindigde Anna het gesprek, terwijl ze opstond, dat komt later wel, als ge wat grooter zijt."

Anna moest de helderheid van dat kinder-verstand bewonderen. Van den eenen kant wist zij, beter dan de kleine vraagster, dat God niets dan waarheid kan leeren en van den anderen kant zag ze met eigen oogen, hoe God in den Bijbel aan den mensch de macht gaf, om zonden te vergeven.

Maar toch, ... haar verstand wilde niet de gevolgtrekking aannemen, die haar door haar eigen kind als 't ware was opgedrongen. Ze was opgestaan, om aan den tweestrijd in hare ziel een einde te maken; ze sloeg doelloos den Bijbel open en, of 't zoo wezen moest, ze las: „Ik dank u God, dat gij wijzen en verstandigen hebt verborgen wat gij den kleinen hebt geopenbaard!"

Toen kon ze het niet meer uithouden!

Ze nam haar kindje op haren schoot en drukte met tranen in hare oogen een kus op dat engelreine voorhoofdje, dat haar onwillekeurig zoo scherp de waarheid had voorgehouden.

„O God, zoo bad ze met ten Hemel geslagen oogen, dit kind hebt gij dingen doen zien, die voor mij nog verborgen waarheden zijn. Wanneer zal ook mij dat geluk ten deel vallen? Als ik een kind zal geworden zijn! O God gij hebt mij veel doen lijden; maar spaar mij den strijd om het Geloof! Ik wil handelen overeenkomstig uwen Wil, maar maak mij dan dien Wil bekend. Doe de moeder zien, wat Gij haar kind reeds hebt geopenbaard."

(Wordt vervolgd.)

Maandag morgen sloeg het lang verwachte uur voor audiëntie.

De laatste maanden is het druk geweest op St. Martin; onderscheidene kwesties!

Geen gewichtige, maar meer drukke zaken.

Alweer geen drukke handelszaken — handel is hier zoo goed als niet — maar de drukte zit 'm meer in de personen die zéér druk doen bij het voorstaan hunner opinies.

In een kleine maatschappij waarin vele machtigen zijn, maar niemand met het *laatste* woord, is het gaan in „hooger beroep" een gewenschte uitkomst.

Maar de gouverneur is een man van zaken die het „time is money" in praktijk brengt.

Aan ieders verzoek tot audiëntie werd voldaan, maar vlug en goed. Nauwelijks was de audiëntie-solicitant de geheimzinnige kamer *in*, of hij kwam er weer spoedig *uit*, zijn opvolger dito dito etc. In weinig tijd waren allen gehoord en had een ieder zijn bescheid gekregen.

Na afloop daarvan werden eenige scholen bezocht en de agenda der werkzaamheden voor den eersten dag was afgehandeld.

Dinsdag reeds vroeg in den ochtend werden de bezigheden voortgezet; het bezoek aan de buitenscholen, waaronder ook de veel besproken Simpson's bay-school.

Beide klassen als altijd, goed bezet met leerlingen, alleen waren zij er vandaag eens extra netjes op aangekleed. Moeder de vrouw wilde wel, dat haar kind of kinderen netjes voor den dag zouden komen, en ze had gegronde hoop, dat ze een goeden indruk zouden geven op den „governor general".

Onderzoek is er ingesteld, en geen wonder. Indachtig al wat er „pro" en „contra" die school gezegd is, was het zaak, eens een degelijk onderzoek in te stellen „in loco", en zelf de kinderen te examineeren. Persoonlijke ondervinding is meer waard, dan afgaan op geruchten etc.

En de conclusie?

Een algeheele verbazing over de handigheden der leerlingen.

Dat is geen kletspraatje, maar een feit.

Een feit, dat zich gerdelijk laat verklaren.

Volgens het laatst koloniaal verslag is het aantal verzuim op deze school opmerkelijk *klein*, waaruit als bijna noodzakelijk gevolg moet voortkomen, dat de vorderingen *opmerkelijk groot* zijn. De boeken, in gebruik der klassen, gaan verder dan die op menig andere school; en de indruk, die jongens zoowel als meisjes op de inspekteurs maakten, deed de gouverneur spreken van „zijne groote tevredenheid", de gezaghebber van „uitmuntend", en de overigen van „buiten verwachting gunstig".

Nu kan men wel weer zeggen met een lid van den Kolonialen Raad, dat de gezaghebber in deze slechts zijn Chef tracht te behagen, maar los dan ook nog op, waarom die Chef zelf zoo tevreden is?

Is de gouverneur soms ook al behaagziek?

Nooit zoo iets in dien geest gemerkt. Integendeel zou ik denken, dat zijn oprechtheid en eerlijkheid hem voor sommigen zeer onbehaaglijk maken.

Neen, vrienden, de reden waarom de Simpson's bay school moet gehandhaafd worden, is deze, en deze alleen: de school is zeer deugdelijk, geeft meer dan voldoende onderwijs, en de plaats is te klein voor een tweede school.

Tegen feiten valt niet te redeneeren.

Men kon ze negeeren.

Maar dan pleit het voor het hoofd van ons eiland, dat hij karakter genoeg bezit, om zich te blijven verzetten tegen het drijven van sommigen, zonder zich te storen aan dezen of genen die publiek de losse insinuatie lanceert, als zou hij slechts er op uit wezen, zijn chef te behagen.

Dat nu deze uitstekende school ook vijanden telt, is niets meer dan een heel gewoon, *altijd* en *overal* voorkomend feit.

Presteert iets in de maatschappij, en gij zult vrienden maar ook vijanden hebben.

Oefent invloed uit op anderen, en er zullen gevonden worden, die zich verzetten.

Doch dan gaat het niet aan, à priori de gezaghebber aan te vallen, omdat hij voor het behoud van de school is, en met het raadslid in te stemmen, omdat hij er tegen is.

De Simpson's bay school vreest geen eerlijk onderzoek, alleen wenscht zij recht, beoordeeld te worden naar waarheid, en niet veroordeeld om redenen, die met het onderwijs geen verband houden.

Middelerwijl de gouverneur op zijn schoolbezoek was, deed MEVR. BROUWER de invitatielijst teekenen door hen, die uitgenoodigd waren tot eene soirée ter eere van den hoogen gast.

Tot zijn grooten spijt was schrijver dezes verhinderd; een soirée zou zeer zeker een aangename afwisseling gegeven hebben, in de dagelijksch terugkeerende bezigheden.

Wat nog te doen was werd, Woensdag verricht, en Donderdag was de dag van vertrek.

Opnieuw donderden de kanonschoten tegen twaalf uur in den middag, tot indrukwekkenden afscheidsgroet.

Ver klonken ze over land en zee. De „Zeeland" ligte zijn ankers, stevende heen, liet nog een laatste schot hooren, en verdween daarna onder den gezichtseinder.

De eene vlag na de andere werd neergehaald, en St. Martin was alweer wat het altijd geweest is.

Vooral den eersten avond, scheen de „bay" nog donkerder dan anders. Twee of drie eenzame lichtjes, wiegelend van een langen mast van een barkje of schoener, dansend op de golven. Voilà tout.

De oorlogsboot lag daar zoo feeëriek, zoo fantastisch te pronken met zijn stralen van electrisch licht.

Zie je, zei ik tegen mijn jongen, zie je daar dat sterke licht?

Hij keek zich de oogen uit, zelden of nooit had hij zoo iets gezien.

Hoe kan het ook anders! Wij leven hier in het land, waar de hoogste tot de laagste zijn petroleum des avonds heel rustig verbrandt, zonder veel in kas te hebben gedurende den dag.

Zoo zal het blijven tot...... ja tot hoelang?

Zal het Panama-kanaal daar verandering in breugen?

Och kom!

Zal de komst van d n gouverneur ons een klein beetje ophelpen? Een klein beetje slechts?

Ende desperéert niet!

Berichten uit de Kolonie.

Albert Vogel.

Nog zijn wij diep ontroerd door het hooren van *Œdipus*, neen, door het medeleven met al de jammervolle ellende van dezen rampzaligen vorst, in wien het menschelijk zieleleven zich optaste tot een ondraagbaren last, waaronder zijn hart werd gebroken en vermorzeld. De geweldigste en meest teere menschelijke gevoelens kampen tegen elkander in harden krijg. De trotsche Œdipus, die in voorname majesteit zich hoog verheft boven zijn volk, voelt teer in eigen hart de rampen, waarmede elk zijner onderdanen geslagen wordt. Hij is het hoofd, maar ook het hart zijner staat. Uit deernis met zijn volk spreekt hij een ijselijken vloek uit over den aanbrenger van het ongeluk, een straf der goden, en beveelt onder de verschrikkelijkste bedreigingen na te vorschen, wie de schuldige is.

Helaas, die schuldige blijkt hij ten slotte zelf.

Wie zal beschrijven die meesterlijke ontwikkeling van dit grootsche drama van Sophocles! Liefde, haat, afgunst, angst, vermetele trots, ontembare drift en dolle wanhoop volgen bij den beklagenswaardigen Œdipus snel elkander op. Hij wordt geslingerd in een geweldigen storm van hartstochten, die bij vlagen, elk om beurt, het hoofd een wijle omhoog steken, om dan weer snel onder te gaan in een razenden aanval van drift, of te verstollen onder den ijzigen adem van trots.

De bijpersonen; het volk, de priesters, de waarzegger, de koningin, de boden, zij allen omringen de hoofdfiguur, meestal met teere, zachte karakters, waardoor het geweldige van Oedipus nog meer naar voren springt.

Hoe meesterlijk gaf ALBERT VOGEL deze meest tegenstrijdige gevoelens weer. Hoe doorvoelde bij het innerlijk wezen van ieder persoon, en liet ze spreken en handelen, alsof zij voor u stonden. Ge ziet het heele drama voor u, al de personen, de geheele actie.

Een zeldzaam talent is de Heer VOGEL, die echte, hooge kunst u te genieten geeft. Zijn stem leent zich tot vertolking van ieder menschelijk gevoel, elk in zijn eigen timbre. Als na een acte de Rei wordt voorgedragen, klinkt zijn klankvol geluid u als welluidende muziek in de ooren. Zijn mimiek is expressievol; zijn houding hoogst artistiek.

Een groot voorrecht was het voor Curaçao dezen hoogst begaafden kunstenaar te hebben mogen hooren. Maandag- en Dinsdagavond trad hij op in het Theater Naar, Woensdag in het Militair Tehuis, Donderdag weder in het Theater, Vrijdag in het College Sto. Tomas. Hedenavond zal hij optreden in de Sociëteit De Gezelligheid, en Zondagavond weder in het Theater.

Ook werd hij reeds gevraagd voor de Club „Curaçao" en is in onderhandeling met de Duitsche Vereeniging te La Guaira en Caracas.

Onvermoeid plukt ALBERT VOGEL iederen avond nieuwe lauweren.

Hij heeft een weldaad bewezen aan deze Kolonie. De schoonheid der Nederlandsche Taal ontplooide zich voor ons in al haar pracht. Zulk een kunstreis door de wereld is een ware propagandatocht ter vermeerdering van Neerlands roem en glorie.

Door zijn prettigen omgang heeft hij aller harten gewonnen en wordt om strijd door een ieder gevierd. De HEG. Heer Gouverneur bood hem een lunch aan, deed met hem een autotocht, en woonde al de publieke voordrachten bij.

Route Colon.

't Gaat goed: De Hamburg-Amerika-lijn verdubbelde de gelegenheid om van Curaçao naar Pto. Colombia en Colon te komen, LA VELOCE zal grootere schepen zenden. De Agent der Italiaansche boot had de beleefdheid ons te melden, dat aan Z.Ed. per telegram het vertrek uit Genua werd aangekondigd der *Brasile* op 6 Juli a.s.

K. W. I. M.

De CURAÇAOSCHE HANDEL MAATSCHAPPIJ liet ons weten, dat het nieuwe stoomschip *Jan van Nassau* Tucacas zal aandoen en eerst Maandag of Dinsdag hier verwacht kan worden.

De Lichtboei

is weer in bloei. Dinsdagmorgen was alles in orde en werd de boei weer op de oude plaats gelegd.

Kerkgaan bij de Marine.

Bij resolutie van Z. Exc. den Minister van Oorlog a. i Marine is voorgeschreven, dat alle minderjarige schepelingen, wier ouders of voogden daartoe na aanvrage hun wensch of toestemming hebben te kennen gegeven, in den vervolge onder geleide de godsdienstoefeningen des Zondags in hun respectieve kerken zullen moeten bijwonen.

Havenwerken

Het ontstekingsschip is verhaald naar den ingang der haven en weer is met schieten begonnen.

De baggermachine werkt geregeld door en is tot de punt van het Rif genaderd.

De zandzuiger ziet er al heel aardig uit.

't Is me een heel gevaarte. De volgende week zullen wij een uitvoerige beschrijving geven der inrichting en der werking.

Begin Juli wordt met de werkzaamheden aangevangen.

De particuliere steiger der firma MADURO & SONS is gereed gekomen, en ten deele reeds in gebruik genomen. 2 Juli a.s. vertrekken de ingenieurs.

[illegible]

Zaterdag ll. is de Edelgrootachtbare Heer E. S. DE VEER ABRAHAMSZ., advocaat generaal bij het Hof van Justitie in deze Kolonie, met zijne echtgenoote, van verlof teruggekeerd.

Dankbetuiging

Ontvangen v/d Heeren Edwin Senior en C. S. Gorsira J. P. Ez, nieuwe tijdtafels als ook verschillende brochures der H. A. L. en La Veloce.

Onze oprechte dank.

Schenking aan het vredepaleis

Het gouvernement van Haïti heeft voor het Vredespaleis te 's Gravenhage geschonken 300 planken mahoniehout, 100 balken ebbenhout en 25 balken zwart eikenhout, tot een totaal gewicht van 26.815 KG. (Tel.)

Leger

— De uit West-Indie teruggekeerde off. van gezondheid 2e klasse O. I. leger J. H. M. Ellis is ontheven van zijn indeeling bij de Koloniale reserve; hem is 6 maanden verlof verleend wegens ziekte.

Bericht aan de Zeevarenden.

Met ingang van den 16den Juli 1913:

1o. zal het licht op de Westpunt van Curaçao ontstoken worden, het is zichtbaar op een afstand van 13 zeemijlen, periode 4 seconden licht, een seconde duister;

2o. Zal een aanvang gemaakt worden met het verbouwen van den vuurtoren op Klein-Curaçao, gedurende welken tijd het licht van dientoren uitgedoofd zal blijven en een wit vast licht op een voetstuk zal schijnen bij gewoon zicht op 5 zeemijlen zichtbaar.

Honorable distinción.

Recomendando la Emulsión de Scott no se hacen promesas imposibles. Pero en todo caso su eficacia va asegurada por la opinión de miles de médicos en todas partes, muchos de ellos hombres de prestigio que no prestarían su nombre sino se tratara de una preparación de indiscutible mérito.

"Desde hace mucho tiempo hago uso de su Emulsión de aceite puro de hígado de bacalao de Noruega con hipofosfitos de cal y de soda y glicerina, en las enfermedades en que está indicada. Por su bondad y por el buen resultado que me ha ofrecido su empleo, la recomienda y continuaré recomendándola". Dr. FRANCISCO F. FEO, Caracas, Venezuela.

Uit de nabrige Republieken.

Venezuela. Curaçao is een toevluchtsoord voor vele uitgewekenen. Deze week zijn weer 3 Venezolanen via Bonaire hierheen gevlucht.

Het zijn Dr. PABLO FABRA, oud afgevaardigde voor den staat Mérida, ADOLFO ROSALES, oud kapitein van de *Guayana* der C. A. F. y C. de V., welke een paar maanden geleden Curaçao nog aandeed, en RAFAEL HERRERA, een koopman uit Caracas.

Met de Duitsche boot is dezer dagen alhier aangekomen de Heer MONTERO, oudgezagvoeder van de Venezolaansche raderboot *Venezuela*. Ook deze heeft om politieke redenen den wijk naar Curaçao genomen.

Daar broeit iets in Venezuela, al gedurende maanden.

Buitenland.

De meesten der vredesgedelegeerden zijn reeds te Londen aangekomen, om daar het document te onderteekenen, waaraan men den officieelen naam heeft gegeven van „vredespreliminairen." Men heeft het aldus genoemd, wijl het als zoodanig beschouwd moet worden in verband met de nog te nemen beslissingen van de mogendheden betreffende Albanië en de Eageleche eilanden.

Al deze besluiten zullen opgenomen worden in het verdrag, hetwelk, na ratificatie door de mogendheden, in de plaats zal treden van het verdrag van Berlijn.

Met de onderteekening van dit document zal de oorlog geëindigd zijn.

Albanië zal een nieuw koninkrijk worden, maar een kleintje. Het is iets grooter dan Zwitserland en heeft een bevolking, die al naar men de grenzen van het land enger of wijder trekt, op anderhalf of twee millioen inwoners kan worden geschat. Over 't geheel is 't een arm, onherbegzaam land, een voortzetting van het Montenegrijnsche kalkplateau, waarvan het ook al de eigenschappen heeft. Maar er is van het land toch heel wat voordeel te trekken; het bevat in zijn schoot steenkolen, allerlei ertsen, petroleum, en op de hellingen zijner bergen, die zich tot 1600 Meters verheffen, draagt het onmetelijke wouden, terwijl in de vlakte maïs, tarwe, tabak en ook wijn wordt verbouwd. Door den aanleg van goede verkeerswegen en enkele spoorlijnen zou de exploitatie van Albanië voor den bezitter dan ook stellig niet onprofijtelijk blijken. Het groote belang voor den eigenaar schuilt echter in de aardrijkskundige ligging van het land, want het grenst aan de zee met een lange kustlijn, en zelfs kan men zeggen, dat het bezit van Albanië voor een goed deel de quaestie van het evenwicht in de Adriatische zee beheerscht.

Albanië krijgt zijn autonomie; maar 't is en blijft een puzzle, hoe men dat in orde zal brengen.

Inderdaad, deze oplossing is ten slotte slechts een sprong uit nood, een sprong in duister, waar nog allerlei rare verrassingen uit voort kunnen komen.

Volgens Engelsche bladen zijn de plannen de volgende;

1. Albanië zal een zelfregeerende staat zijn, onder suzereiniteit van den sultan van Turkije.
2. Het zal Montenegro als noordelijken en Griekenland als zuidelijken nabuur hebben,
3. De kust zal onzijdig worden verklaard. (Vermoedelijk zal zelfs de geheele staat onzijdig gebied worden)
4. Servië zal een handelsweg naar de Adriatische Zee krijgen over Albaneesch grondgebied.
5. De spoorlijn, welke tot dat doel zal aangelegd worden, komt onder toezicht der mogendheden.
6. Een internationaal korps gendarmerie zal deze spoorlijn beschermen.
7. De spoorlijn zal als eindpunt een vrijhaven aan de Adriatische Zee hebben.

Het plan, om Albanië nog onder zekeren invloed van Turkije te plaatsen, moet van Rusland zijn uitgegaan; het zal wel ten doel hebben, het overwicht van Oostenrijk en Italië tegen te gaan.

Er zijn dus ook voor de diplomatie nog moeilijkheden genoeg.

Zoo is er b.v. alweer een nieuwe candidaat voor het Albaneesche troontje komen opduiken, n.l. prins Friedrich Wilhelm von Wied, die door Duitschland gesteund en daarom door Rusland tegengewerkt wordt, doch hoe meer liefhebbers er voor den Albaneeschen vorstentitel zich opdoen, des te moeilijker de keuze wordt. Een bijzonder berichtgever der „*Reichspost*" had dezer dagen een onderhoud met Mgr. Sereggi, den Katholieken Aartsbisschop van Skutari. Hij vroeg den prelaat naar diens meening omtrent 's lands toekomst. „Wat ik van den verdere loop der dingen denk? Mijn hart zegt mij", aldus de aartsbisschop, „dat de eenvoudigste oplossing deze ware" ... en hij wees met de hand op het portret van keizer Frans Jozef. „Waarom komt gij, Oostenrijkers, niet? Het geheele volk zou u met grooten jubel ontvangen!" Treurig zag het gelaat van den aartsbisschop er uit, toen hij de vraag stelde; Waarom komt gij, Oostenrijkers, niet? „Bij deze vraag" zegt de berichtgever, „steeg het schaamrood mij naar de wangen, want ik schaamde mij ervoor, tegenover den

eerbiedwaardigen vertegenwoordiger der op Oostenrijk vertrouwende Albaneezen uitvluchten te moeten gebruiken, en hun het geloof en de hoop te moeten ontnemen dat thans de tijd gekomen was waarop Oostenrijks dubbelarend beschermend zijn vleugelen zou uitspreiden over Albanië. Mgr. Serreggi is ook van meening, dat voor Albanië de vrede gemakkelijk zou kunnen verzekerd worden door Oostenrijksche troepen, daar zij overal begroet zouden worden als bevrijders". Wie weet wat wij op den duur met het „onafhankelijke" Albanië nog zien gebeuren!

Oostenrijk kan den toestand beheerschen omdat deze regeering steeds vóór alles de rechten van den Katolieken Godsdienst en het rechtmatig verlangen der bevolking heeft willen handhaven. Het is Oostenrijk niet te doen om een stukje grond meer of minder.

Met het sluiten van den vrede gaat 't voorspoedig.

De Bulgaarsche gezant te Londen heeft reeds opdracht van zijn regeering gekregen, het voorloopige vredestractaat te teekenen.

De *Matin* deelt mede wat de inhoud van het vredesverdrag is.

Art. I. Er zal van af de uitwisseling der ratificaties van dit verdrag een eeuwigen dagen vrede en vriendschap heerschen tusschen Z. K. M. den Sultan van Turkije eenerzijds en H. H. M. M. de geallieërde souvereinen anderzijds en evenzoo tusschen hunne erfgenamen en opvolgers, hunne staten en respectievelijke onderdanen.

Art. II. De sultan staat aan de geallieerde souvereinen af het geheel gebied van zijn rijk op het Europeesche vaste land bewesten een lijn, getrokken van Enos aan de Egeïsche Zee, met uitzondering van Albanië. [illegible]

Het nauwkeurige tracé van de grens van Enos [illegible] zal vastgesteld worden door een commissie, benoemd door......

Art. III. De Sultan van Turkije en de geallieerde souvereinen verklaren aan den Keizer van Oostenrijk, koning van Hongarije, aan den President van de Fransche Republiek, aan den Koning van Groot-Brittannië en Ierland, keizer van Indië, aan den Koning van Italië en aan den Keizer van alle Russen, de zorg over te laten voor de vaststelling der grenzen van Albanië en van alle andere quaesties, Albanië betreffende.

Art. IV. De Sultan verklaart aan de geallieërde souvereinen af te staan het eiland Kreta en ten hunne behoeve afstand te doen van alle souvereiniteits- en andere rechen, die hij op dit eiland bezit.

Art. V. De Sultan en de geallieerde souvereinen verklaren aan den Keizer van Duitschland, den Keizer van Oostenrijk, koning van Hongarije, den President der Fransche republiek, den Koning van Groot-Brittannië en Ierland, den Koning van Italië en den Keizer van alle Russen de zorg over te laten om te beslissen over het lot der Turksche eilanden (met uitzondering van Kreta) en het scheireiland Mont-Athos.

Art. V. De Sultan en de geallieërde souvereinen verklaren de zorg voor de regeling der quaesties van financieelen aard, voortvloeiende uit den staat van oorlog, die thans ten einde is gekomen en van de hierboven genoemde afstanden van grongebied over te laten aan de internationale commissie, die te Parijs bijeen zal komen, en naar welke zij vertegenwoordigers hebben afgevaardigd.

Art. VII. De quaesties betreffende de krijgsgevangenen, jurisdictie, nationaliteit en handel zullen bij speciale overeenkomst geregeld worden.

Nu is 't jammer, dat de Balkan-Staten onderling niet goed tot overeenstemming kunnen komen bij 't verdeelen van den buit; de Servische regeering is niet tevreden met hetgeen haar wordt toebedeeld; Bulgarije heeft weliswaar aan Servië en Griekenland voorgesteld, zich te houden aan hetgeen Rusland zal beslissen, maar Servië eischt herziening van het verdrag van 29 Febr. 1912; Bulgarije weigert, om hiertoe over te gaan, van daar de „twist." Maar de groote Mogendheden zullen de kleinere staatjes in alle geval toch wel zien te dwingen tot onderteekening van het vredes- verdrag.

Bij de huwelijks voltrekking tusschen Victoria Luisa, eenige dochter van den Keizer van Duitschland, Een rust Aug. Cumberland was er ten minste gelegenheid genoeg, om over en weer de Europ. belangen te bespreken, daar de Czaar van Rusland en de koning van Engeland persoonlijk aan den feestdisch zaten. Zeker is het een verblijdend teeken, dat de Balkan-Staten hoogst waarschijnlijk zich bij Ruslands eind-oordeel zullen neerleggen.—

Nu was 't alleen maar jammer, dat Keizer Fr. Jozef aan het gezelschap ontbrak; zou deze misschien verhinderd zijn geweest, omdat hij zijn buurman Nicolaas van Rusland liever niet ontmoette.

Tusschen Japan en de Ver. Staten is van een vredes-verdrag nog geen sprake. President Wilson bevindt zich ten opzichte van het protest van Japan tegen de wet op het landbezit van buitenlanders in een moeilijk parket. De Japansche gezant in Washington heeft verscheidene malen met Wilson en Bryan geconfereerd, doch over het besprokene wordt het meest volkomen stilzwijgen bewaard. In een vertrouwelijk onderhoud met verschillende journalisten verklaarde president Wilson, dat hij van zijn kant geen reden had om den tekst van het protest der Japansche regeering geheim te houden. Toch meent hij dit te moeten doen, wijl Japan zich zoo niet had uitgesproken, als het wist, dat zijn mededeelingen onmiddellijk openbaar zouden gemaakt worden.

De gouverneur van Californië, Johnson, heeft nog niet geantwoord op het telegram van staatssecretaris Bryan, waarin deze verzocht, dat de gouverneur zijn veto over het wetsontwerp zou uitspreken. Later werd uit Washington bericht, dat minister Bryan den gouverneur van Californië in een uitvoerig telegram had verzocht de onderteekening van de wet uit te stellen. Men zou trachten, indien Gouverneur Johnson daarin bewilligt, een beweging op touw te zetten ten einde te verkrijgen, dat het wetsvoorstel aan een referendum onderworpen wordt. Slaagt men hier in, dan treedt de wet, voorloopig tenminste, nog niet in werking, waardoor aan de Vereenigde Staten en Japan de gelegenheid geschonken wordt, om de quaestie verder te bespreken.

De Engelsche politiek heeft weer haar gewonen weg gevolgd. Talloze malen in de wereldgeschiedenis heeft zij dezelfde taktiek beproefd en steeds met goed gevolg en ook thans schijnt die haar weer te gelukken. Wanneer anderen vechten, hetzij met het zwaard hetzij in diplomatieke schermpartijen, kijkt Albion stil toe of sluit de oogen alsof haar de geheele zaak niets aangaat, totdat op eens de kans komt om iets van den buit te bemachtigen en dan is zij er bij en slaat haar slag. Zoo ook schijt het thans weer te gaan.

Terwijl Rusland en Oostenrijk elkaar nog steeds grimmig aanzien, terwijl de Balkan-bondgenooten zich tegen elkander verschansen, terwijl Frankrijk en Duitschland allerlei oorlogzuchtige gebaren maken, is Engeland meer practisch opgetreden: het heeft met de thans om vriendschap verlegene, Verlangde Porte een verdrag gesloten, waarin volgens een Turksch blad de volgende bepalingen staan:

„Aan de oevers van de rivier die door de samenvloeiing van Euphraat en Tigris ontstoot, dus vlak bij de Perzische golf mag Engeland een „Handelscentrum" vestigen. Alleen maar voor den handel natuurlijk.

De Porte geeft Oemia aan Perzië.

Engeland mag een haven maken in de golf van Bassora.

De Bagdadspoorweg zal te Koweit eindigen, waardoor aan den Duitschen invloed daar een perk wordt gesteld.

En de Porte krijgt in ruil daarvoor enkele millioenen ponden om hervormingen te maken in Anatolië en Syrië, terwijl zij van Engeland en Frankrijk samen ook nog eens een rond kapitaal ontvangt, gedeeltelijk te besteden voor den aanbouw van schepen op... Engelsche werven

Men ziet: het is een prachtige slag, die hier geslagen wordt: nadat Europeesch Turkije door de Slavische volken werd genomen, komt nu het Aziatisch gedeelte van het Rijk ander Engelsche „bescherming".

En de geheele annexatie kost geen druppel bloed; alleen wat geld, dat door de „hervormingen," de handelshavens en den scheepsbouw met de andere hand weer teruggenomen wordt.

Bovendien krijgt de Britsche naam zoo in Mohammedaansche kringen een goeden klank, als die van het eenige volk, dat het zwaar gewonde Turkije bijstand verleende in den nood en zelfs penningen uitlegde voor zijn verpleging. Dat deze barmhartige Samaritaan met schuldbekentenissen werkt en ook aandeelen in de herberg bezit, weet men in Egypte en Voor-Indië natuurlijk niet.

Spanje schijnt ook practisch te worden, evenals Engeland; koning Alfonso schijnt het er wel op te hebben aangelegd, om bij Frankrijk in een goed blaadje te komen en hij schijnt succes te hebben gehad! Bij zijn bezoek aan Frankrijk heeft hij een groote legeroefening te Fontainebleau gezien en daarna het paard, waarop hij zat, ten geschenke gekregen.

De politie had intusschen de handen vol met anarchisten, die op allerlei wijs trachten hun vriend Ferrer te wreken, al is het maar door te schelden op den Spaanschen souverein.

Ook hebben ze getracht het huis van een rijken Spaanjaard te bestormen en ze bedreigen het Spaansche gezantschapsgebouw.

De ministers en diplomaten zitten intusschen niet stil en de *Matin* weet reeds te vertellen, dat er eerst een handelsverdrag tusschen beide landen zal worden gesloten en dan een entente van algemeen politieken aard!

HAVEN-NIEUWS.
VAN 14 JUNI — 28 JUNI.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Pr. der Nederl.	J. C. Metus	14 Juni	New-York	15 Juni	Amsterdam
Philadelphia	Highborn	17 „	La Guayra	18 „	New-York
Merida	A Johanson	18 „	Maracaibo	18 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	21 „	New-York	21 „	Maracaibo
Jan van Nassau	P G J v d Est	21 „	Amsterdam	22 „	New-York
Merida	A Johanson	23 „	Maracaibo	23 „	La Guayra
Maracaibo	G W Goodman	26 „	Maracaibo	26 „	New-York
Merida	A Johanson	25 „	La Guayra	26 „	Maracaibo
Caracas	Furst	26 „	New York	26 „	La Guayra
Prins Willem IV	P C v d Graaff	28 „	New-York	29 „	Amsterdam
Niederwald	L Schubart	16 Juni	Pto Colombia	17 Juni	Hamburg
Georgia	Blees	15 „	Cuba	17 „	Hamburg
Montserrat	P Zaragoza	15 „	Colón	16 „	Barcelona
Magician	Harris	19 „	Liverpool	19 „	Cartagena
Cecil of Bergen	Wesloff	15 „	Norfolk	? ?	Cuba
Città di Milano	R Raffo	26	Génova	26 „	Colón
Almerian	Bolton	28 „	Liverpool	28 „	Galveston
Sachsenwald	H Hintze	28 „	Hamburg	28 „	Pto Colombia
Grunewald	H Brock	1 Juli	Pto Colombia	2 Juli	Hamburg

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Estelle H	14 Juni	Aruba			
Princes Juliana	14 „	Bonaire	*Themis H*	14 Juni	Maracaibo
Rosa Maria H	14 „	Aruba	*Rosa Maria H*	16 „	Aruba
El Dorado V.	14 „	Maracaibo	*Pluma de Oro*	16 „	Pto Cabello
Juan Luis H	14 „	Aruba	*Juan Luis H*	16 „	Aruba
Virginia H	15 „	Vela de Coro	*Silfide H*	16 „	Pto Rico
Carlota H	15 „	Barahona	*Frieda H*	17 „	Maracaibo
Juanita D	15 „	St Domingo	*Princes Juliana*	17 „	Bonaire
Silfide H	15 „	Derribada	*Estelle H*	19 „	St Barbov.
Diana V	16 „	Maracaibo	*Diana V*	19 „	Vela de Coro
Hirondelle H	16 „	Maracaibo	*Rosa Maria H*	20 „	Aruba
Olga Lucila C	16 „	Rio Hacha	*Olga Lucila*	21 „	Rio Hacha
India V	18 „	La Guayra			
Rosa Maria H	18 „	Aruba			
Maria H	19 „	Pto. Rico			
Araminta H	19 „	Rio Hacha			
Marieta H	19 „	Sta Marta			

Ojo. JAN van NASSAU komt a. s. Maandag of Dinsdag.